

længere hen udtale mig meget kort om Forslaget, thi da vil det være klart, hvad der er at gøre derved.

Formanden: Det ærede Medlem, som nu satte sig, berørte Spørgsmaalet om Sagens Udsættelse, dog ikke saaledes, at der fra hans Side, ialfald i Diebliffet, fremkom noget Forslag i saa Henseende. Jeg skal dog i denne Anledning gjøre en Bemærkning. Der har for mig ikke været nogen Tvivl om, at den mig paahvilende Pligt, at sørge for Sagernes størst mulige Fremme, maatte medføre, at jeg satte denne Sag paa Dagsordenen, saasnart det efter Thingets Forretningsorden kunde skee. Jeg meente, at der fra min Side maatte gives Thinget Leilighed til at afgjøre denne Sag idag, hvorved ærede Medlemmer, der maatte have en anden Anskuelse, jo ikke vilde være afskaarne fra at foretage, hvad de maatte ansee for onffeligt at foretage i den modsatte Retning, idet det jo efter Forretningsordenen staaer et vist Antal Medlemmer aabent at forlange, at Sagen skal udgaae af Dagsordenen, ligesom der ogsaa — hvad der blev antydet af det ærede Medlem, som nys satte sig — er Afgang til paa ethvert Trin af en Sags Behandling at begjære dens Standsning eller Udsættelse. — Det ærede Medlem yttrede i sit Foredrag om noget Enkelt, som han omtalte, at dette efter hans Mening vilde være Noget, som Ministrene ogsaa i Diebliffet vilde have Competence til. Deri ligger, at der efter det ærede Medlems Mening er noget Andet, som de Herrer Ministre vilde savne Bemyndigelse til. I saa Henseende tør jeg maaskee minde om, at den Skrivelse, som Landsthingets Formand har modtaget fra Confellspræsidiet, og som indeholder Meddelelse om en kongelig Resolution med Hensyn til Ministeriets Dimission, gif ud paa, at de Herrer Ministre vilde have at fortsætte Varetagelsen af Forretningerne, indtil et nyt Ministerium kunde blive dannet, uden nogen nærmere Bestemmelse eller Indskrænkning. Det er saaledes upaatvileligt overladt til de Herrer Ministre selv som Indehavere af Hans Majestæt Kongens Bemyndigelse at skønne om, hvor

Meget eller hvor Lidet de maatte ansee sig competente til.

Madvig: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Madvig: Jeg har naturligvis aldrig tvivlet om de Herrer Ministres juridiske Berettigelse, men den constitutionelt politiske — jeg havde nær sagt — Sammenhæng er et Andet.

Krieger: Det gjør mig ondt, at jeg i denne Sag maa være uenig med en Mand, med hvem jeg ellers pleter at samstemme; men jeg for min Deel kan ikke Andet end onfte, at det Spørgsmaal, som nu er forelagt Landsthinget til Afgjørelse, ogsaa maa finde sin Afgjørelse, og at de Forslag, som ere stillede af min ærede Collega fra Kjøbenhavn (Madvig), hvis de bringes til Afstemning, maae forkastes. Med Hensyn til Forretningernes Stilling i det Hele taget, opfatter jeg Forholdet saaledes, at Staten ikke til nogen Tid kan være uden Regjering, at det vil være aldeles uforsvarligt, dersom man antog, at der til nogen Tid var en saadan Sammelse af Regjeringsmagten, at de nødvendige offentlige Functioner ikke kunde udføres under vedkommende Ministertiums Ansvar. Jeg vilde ansee Paastanden herom med den deraf følgende Fremgangsmaade i kommende Tilfælde, hvor Omstændighederne maatte kræve virksom Handling — jeg siger, at en Paastand om, at Ministeriet i slige Tilfælde skulde afholde sig fra at handle, maa jeg ansee for urigtig, ja usømmelig (Madvig: Jeg ogsaa). Det glæder mig særdeles, at vi altsaa ere entge om den almindelige Betragtning af Forholdet. Jeg kan altsaa snart gaae nærmere ind paa den nærværende Situation i det Enkelte. Naar jeg nu anvender denne almindelige Betragtning, da mener jeg, at, naar en saadan Tilstand som den, der nu finder Sted, indtræder, medens Rigsdagen er samlet, saa kan man